

Sygn. akt I C 1168/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 kwietnia 2022 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Marek Jasiński

po rozpoznaniu 22 kwietnia 2022r. w G.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa: M. Ł.

przeciwko: K. G. (1)

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda M. Ł. na rzecz K. G. (1) kwotę 3.600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1168/19

UZASADNIENIE

Pozwem z 24 września 2019 r. powód M. Ł. domagał się zasądzenia od pozwanej K. G. (1) kwoty 50.000 zł wraz z odsetkami liczonymi od dnia 23 sierpnia 2018 r. do dnia zapłaty, a nadto obciążenia pozwanej kosztami postępowania. W uzasadnieniu wskazał, że w okresie od czerwca 2017 r. do czerwca 2018 r. za pośrednictwem pozwanej, prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą C. (...) P. K. G. (1), inwestował w zakup samochodów osobowych. Wskazywał, że zainwestował w zakup kilku aut, z czego uzyskiwał zyski w wysokości od 1.200 zł do 2.000 zł, zaś kwota 50.000 zł przeznaczana była na zakup kolejnych aut. Po udanej transakcji, której przedmiotem był pojazd marki A. (...) z 2014 r. powód nie otrzymał ani uzyskanego zysku, ani zwrotu kwoty 50.000 zł, której – pomimo stosownego wezwania – pozwana nie zwróciła.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda kosztów procesu. Uzasadniając swoje stanowisko wskazała, że we wskazanym w pozwie okresie powód prowadził działalność gospodarczą w zakresie obrotu pojazdami, w związku z czym kilkakrotnie przebywał w prowadzonym przez nią komisie, celem rozeznania się w zakresie oferty sprzedażowej, ostatecznie dokonując zakupu jednego z aut. Zaprzeczyła by ona lub którykolwiek z jej pracowników lub przedstawicieli wchodził z pozwanym w jakiegokolwiek układy lub relacje handlowe oraz przyjmowali na rachunek pozwanej jakiegokolwiek kwoty pieniężne oferowane przez powoda. Wskazała, że nie realizowała z powodem jakichkolwiek wspólnych przedsięwzięć, a przede wszystkim wspólnego kupowania i sprzedawania pojazdów.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. A., mąż pozwanej K. G. (1), jest właścicielem dwóch nieruchomości położonych przy ul. (...) w G.. W dniu 9 lutego 2011 r. A. A. zawarł z (...) Samochody Luksusowe Ł. K. umowę dzierżawy przedmiotowych działek, które miały służyć

do prowadzenia działalności w postaci auto-handlu i kosmetyki samochodowej. Umowa zawierała upoważnienie do postawienia, zgodnie z przepisami prawa budowlanego, budynków niezbędnych do prowadzenia działalności oraz podłączenia i wykonania koniecznych instalacji: wodnej, kanalizacyjnej, telefonicznej i innych.

Ł. K. na przedmiotowej nieruchomości prowadził komis samochodowy, a jego pracownikami byli M. R. i K. P. (1). Z Ł. K. współpracował powód M. Ł., który trudnił się sprowadzaniem pojazdów z zagranicy, które następnie pozostawiał do sprzedaży w komisie Ł. K..

9 maja 2015 r. A. A. wypowiedział umowę dzierżawy Ł. K. ze skutkiem na 30 czerwca 2015 r. Strony uzgodniły, że w ramach wzajemnych rozliczeń Ł. K. pozostawi meble służące do prowadzenia działalności gospodarczej.

/dowody: umowa dzierżawy – k. 215-217; zeznania świadka A. A. – protokół elektroniczny – płyta – k.100; zeznania świadka Ł. K. – protokół elektroniczny – płyta – k. 262/

W kwietniu 2015 r. pozwana rozpoczęła prowadzenie działalności gospodarczej pod nazwą C. (...) P. K. G. (1), polegającą na hurtowej i detalicznej sprzedaży samochodów osobowych i furgonetek. W dniu 29 kwietnia 2015 r. pozwana zawarła z A. A. umowę dzierżawy nieruchomości położonych przy ul. (...) w G..

/bezsporne; nadto dowody: wydruk z (...) k. 219; umowa dzierżawy – k. 220-222/

Pozwana zatrudniła w charakterze handlowca K. P. (2), sama zaś zajmowała się księgowością oraz nadzorowała czynności podległych pracowników. W związku z prowadzoną działalnością gospodarczą pozwana nabyła sejf, w którym przechowywano gotówkę. Sejf był zabezpieczony 6-cyfrowym hasłem. Jeśli klient płacił za auto gotówką, przechowywana była ona w sejfie, a następnie – każdego dnia – zabierana przez pozwaną i wpłacana na konto bankowe. Jeśli pozwana nabywała auto od osoby prywatnej to konieczne było sporządzenie umowy na piśmie, na podstawie której można było zarejestrować pojazd.

Pozwana nie zatrudniała M. R., który – pomimo tego – przebywał na terenie prowadzonego przez nią komis, jednak nie uczestniczył w transakcjach związanych z działalnością pozwanej, nie posiadał klucza ani kodu do sejfu, jak również nie był osobą upoważnioną do odbioru pieniędzy w imieniu K. G. (1). M. R. przebywał na terenie komis towarzysko, odwiedzał K. P. (1), z którym pozostawał w koleżeńskich relacjach.

W dniu 26 września 2017 r. powód nabył od pozwanej pojazd marki L. (...) i nr rej. (...) za kwotę 9.400 zł.

Latem 2017 r. M. R. zaproponował powodowi M. Ł., by zainwestował pieniądze w droższe auta, w zamian za co miał uzyskiwać 1/3 zysku ze sprzedaży danego pojazdu. Pozwana nie brała udziału w tych ustaleniach, nie otrzymała żadnych pieniędzy od powoda, zaś on nie otrzymał żadnego potwierdzenia, iż dokonał wpłaty gotówki. Podczas spotkania, na którym powód miał przekazać kwotę 32.500 zł obecny był powód, M. R. i trzeci mężczyzna. Część kwoty, która miała zostać przekazana (20.000 zł) stanowiła pożyczka udzielona powodowi przez ówczesną partnerkę K. P. (3).

/dowody: faktura – k. 49; paragon – k. 50; zeznania świadka A. A. – protokół elektroniczny – płyta – k. 100; dokumentacja firmowa pozwanej – k. 121-207; faktura – k. 223; częściowo zeznania świadka M. R. – protokół elektroniczny – płyta – k. 100; zeznania świadka K. G. (2) – protokół elektroniczny – płyta – k. 100; zeznania świadka K. P. (3) – protokół elektroniczny – płyta – k. 100; częściowo zeznania powoda M. Ł. – protokół elektroniczny – płyta – k. 117, 262; zeznania pozwanej K. G. (1) – protokół elektroniczny – płyta – k. 117, 262; zeznania świadka K. P. (1) – protokół elektroniczny – płyta – k. 262; zeznania świadka R. Ł. – protokół elektroniczny – płyta – k. 262/

Pismem z 31 października 2018 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 50.000 zł w terminie 14 dni od otrzymania wezwania. Wezwanie okazało się nieskuteczne.

/bezsporne; nadto dowód: wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem odbioru – k. 12/

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Stan faktyczny sprawy ustalono na podstawie dokumentów szczegółowo wskazanych w powyższej części niniejszego uzasadnienia, których prawdziwość i autentyczność nie była kwestionowana przez żadną ze stron. Szczególne znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszego postępowania miały zeznania świadków: A. A. i K. P. (1) oraz dowód z przesłuchania pozwanej K. G. (1), które to dowody Sąd uznał za wiarygodne, albowiem były jasne, spójne, logiczne i konsekwentne, a nadto znajdowały potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w aktach sprawy. Zeznania świadków K. P. (3), K. G. (2), Ł. Ł. i R. Ł., Sąd uznał za nieistotne dla rozstrzygnięcia postępowania, albowiem świadkowie ci albo nie mieli wiedzy na temat istoty sporu, bądź też wskazywali na fakty, na temat których wiedzę czerpali od strony powodowej, nie będąc bezpośrednimi świadkami rzekomych ustaleń powoda z pozwaną. Co zaś tyczy się zeznań świadka M. R., Sąd uznał je za wiarygodne jedynie w części znajdującej potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym na kanwie niniejszego postępowania. W pozostałym zakresie były z nim sprzeczne. Zauważyć bowiem należy, iż wbrew twierdzeniom świadka, nie był on zatrudniony u pozwanej nawet nieformalnie, zaś z uwagi na ustalenia czynione przez M. R. z powodem, jak również nagłe zakończenie znajomości z pozwaną i jej mężem, osoba ta niewątpliwie może posiadać interes prawny w korzystnym rozstrzygnięciu niniejszego postępowania. Podobnie Sąd podszedł do dowodu z przesłuchania powoda M. Ł., twierdzenia jego uznając za wiarygodne w części potwierdzonej innymi dowodami. Zauważyć należy, że powód – jako strona postępowania – jest osobą bezpośrednio zainteresowaną jego wynikiem, tym bardziej, że w świetle pozostałych dowodów, zeznania M. Ł. pozostawały w sprzeczności z ustalonym przez Sąd, na podstawie wiarygodnych i spójnych dowodów, stanem faktycznym.

W ramach niniejszego postępowania powód dochodził od pozwanej kwoty 50.000 zł żądanej w związku z inwestowaniem przez niego w pojazdy sprzedawane w ramach prowadzonej przez K. G. (1) działalności gospodarczej. Pozwana zaprzeczała, by dokonywała z powodem jakichkolwiek ustaleń, na podstawie których miałyby on inwestować z zyskiem w nabywane przez nią pojazdy, jak również temu, by powód przekazał jej kwotę 50.000 zł.

Nie ulega zatem wątpliwości, iż swego roszczenia powód dochodził z umowy komisji, uregulowanej w art. 765 k.c., zgodnie z którym przez umowę komisji przyjmujący zlecenie (komisant) zobowiązuje się za wynagrodzeniem (provizją) w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do kupna lub sprzedaży rzeczy ruchomych na rachunek dającego zlecenie (komitenta), lecz w imieniu własnym. W myśl art. 772 k.c. komisant nabywa roszczenie o zapłatę prowizji z chwilą, gdy komitent otrzymał rzecz albo cenę (...), jak również może żądać

provizji także wtedy, gdy umowa nie została wykonana z przyczyn dotyczących komitenta.

W tym miejscu wskazać należy, że zgodnie z treścią art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przepis ten określa reguły dowodzenia, tj. przedmiot dowodu oraz osobę, na której spoczywa ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Zaznaczyć też trzeba, że przy rozpoznawaniu sprawy na podstawie przepisów kodeksu postępowania cywilnego rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne. Zaprzeczenie dokonane przez stronę procesową powoduje, że istotne dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności stają się sporne i muszą być udowodnione. W razie ich nieudowodnienia Sąd oceni je na niekorzyść strony, na której spoczywał ciężar dowodu, chyba że miał możliwość przekonać się o prawdziwości tych twierdzeń na innej podstawie. Stosownie zatem do treści przedmiotowych przepisów, ciężar dowodu spoczywał w toku procesu na powodzie, który – pomimo, iż był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika – nie przytoczył na poparcie swoich twierdzeń żadnych dowodów, które pozwoliłyby na uwzględnienie powództwa choćby w części.

Przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe wykazało, iż osobą inicjującą ewentualną współpracę z powodem w zakresie inwestowania w zakup i sprzedaż pojazdów mechanicznych z zyskiem był M. R., który nigdy nie był pracownikiem pozwanej, a jedynie przebywał na terenie komisju K. G. (1) w celach towarzyskich.

Jakkolwiek, zgodnie z przepisem art. 97 k.c. osobę czynną w lokalu przedsiębiorstwa przeznaczonym do obsługi publiczności poczytuje się w razie wątpliwości za umocowaną do dokonywania czynności prawnych, które zazwyczaj bywają dokonywane z osobami korzystającymi z usług tego przedsiębiorstwa, jest to domniemanie o charakterze wzruszalnym. Pozwana stanowczo zaprzeczyła, aby M. R. był jej pracownikiem, a okoliczności tej nie potwierdził żaden wiarygodny dowód w sprawie. Istnieją przypuszczenia, że M. R., z uwagi na fakt, iż był pracownikiem Ł. Ł., który przed pozwaną prowadził działalność związaną z obrotem aut, był osobą zainteresowaną tą działalnością, a zatem mógł nieformalnie trudnić się sprzedażą aut, dokonując transakcji we własnym imieniu. Sam fakt, że M. R. pozostawał na terenie komisju prowadzonego przez pozwaną nie oznaczał, że był on pracownikiem pozwanej, tym bardziej w sytuacji, że działalność komisjowa związana jest z obecnością wielu osób zainteresowanych zarówno sprzedażą jak i nabywaniem pojazdów.

Postępowanie dowodowe nie wykazało również, że powód przekazał pozwanej kwotę 50.000 zł, jak również by dokonywał z nią ustaleń w zakresie współpracy polegającej na sprzedaży pojazdów mechanicznych. Wprawdzie K. P. (3) zeznała, że powód spotkał się na terenie komisju z M. R. i jeszcze innym mężczyzną, celem przekazania pieniędzy, to jednak nie widziała fizycznego przekazania pieniędzy, ani kwoty, którą powód miał rzekomo przekazać. Nawet gdyby uznać, że do faktycznego przekazania gotówki doszło, powód nie wykazał, że pieniądze te zostały przekazane pozwanej, a tym bardziej, że miała ona wiedzę o czynionych pomiędzy powodem a M. R. ustaleniach związanych z inwestowaniem w pojazdy. Z dowodów przeprowadzonych w sprawie wynika, iż najprawdopodobniej trzecią osobą uczestniczącą w spotkaniu powoda z M. R. był K. P. (1), jednak brak jest dowodów, że był on osobą umocowaną przez pozwaną do podejmowania czynności w jej imieniu. Wskazać bowiem należy, że K. P. (1) był zatrudniony w charakterze sprzedawcy, zaś przeprowadzone postępowanie dowodowe nie wykazało, by był on upoważniony do zawierania umów o współpracę z osobami trzecimi.

Podkreślenia wymaga, iż powód nie zaferował żadnych dowodów z dokumentów, które mogłyby potwierdzić fakt związania się z pozwaną jakąkolwiek umową. Co istotne, za wyjątkiem określenia marki i modelu, powód nie wskazał precyzyjnie w jakie konkretnie pojazdy miał inwestować i czerpać zysk z ich sprzedaży. Z dokumentacji przedstawionej przez pozwaną wynika, iż w okresie, w którym strony miały współpracować, sprzedano kilka pojazdów stanowiących dany model wskazywany przez powoda. Brak jest zatem, w sytuacji gdy powód nie skonkretyzował danego pojazdu np. numerem VIN, możliwości ustalenia, który z kilku pojazdów danego modelu miał być kupiony ze środków pochodzących od powoda.

Nawet gdyby uznać, że powód wykazał zasadność swego roszczenia, w ocenie Sądu nie udowodnił go co do wysokości. Za wyjątkiem okoliczności, że powód pożyczył od świadka K. P. (3) kwotę 20.000 zł, co świadek potwierdziła, brak było innych dowodów na potwierdzenie, że powód dysponował kwotą 50.000 zł i że taka właśnie kwota została przekazana w budynku, w którym pozwana prowadziła działalność gospodarczą. Co istotne, powód nie udowodnił, by kwota pożyczona od K. P. (3) została przeznaczona na inwestowanie w pojazdy sprzedawane przez pozwaną. Wprawdzie świadek K. P. (3) wskazywała, iż przez okno w budynku komisju widziała spotkanie, podczas którego powód miał przekazać pieniądze, jednak z zeznań tych nie wynika, że świadek widziała, że powód przekazał konkretną kwotę w wysokości 32.500 zł. Powód nie przedstawił na tą okoliczność również żadnych dowodów z dokumentów, które mogłyby potwierdzić fakt przekazania gotówki M. R..

Mając na uwadze powyższe Sąd – działając na podstawie art. 6 k.c. a contrario – oddalił powództwo z przyczyn wskazanych wyżej.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., uznając powoda za stronę przegrywającą postępowanie w całości. Koszty te stanowiło wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika będącego adwokatem – 3.600 zł, zgodnie z §2 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Sygn. akt I C 1168/19

ZARZĄDZENIE

(...)

1. (...)

2. (...)

3. (...)

SSR Marek Jasiński